

Saddam Husseins ærinde ifølge partiet Venstre. Det kan jeg så drage som konklusion.

Så siger hr. Jens Rohde i sit svar til mig, at når man ikke tør sætte magt bag ordene, så går man Saddam Husseins ærinde. Hvem har dog sagt og udtalt, at vi ikke tør sætte magt bag ordene? Det helt afgørende er, på hvilket grundlag det sker, og det, diskussionen og debatten her i dag har vist, er vel, at det grundlag efter vores opfattelse ikke er til stede. I det øjeblik grundlaget var til stede ved beslutninger i FN, så har vi da været villige til at sætte magt bag ordene i givet fald.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Fru Line Barfod forsøger at få det til at fremstå, som om vi overhovedet ikke bekymrer os om, hvad der sker mellem Israel og det palæstinensiske folk. Regeringen har jo i flere omgange gjort det meget, meget klart, navnlig under formandskabet, hvor vi har haft en meget aktiv udenrigsminister på det her område, at man finder den israelske fremfærd i de palæstinensiske områder særdeles kritisabel. Den legitime israelske kamp mod palæstinensiske terrornetværk kan på ingen måde retfærdiggøre det store antal civile palæstinensiske ofre. Det har vi gjort meget, meget klart. Det har udenrigsministeren gjort klart over for sine kolleger i Mellemøsten. Det skal der ikke herske nogen tvivl om.

Jeg synes rent faktisk, at det da i forhold til Mellemøsten og i forhold til Israel-Palæstina-konflikten er en sejr, at vi nu har fået USA til at tilslutte sig den såkaldte road map. Det mener jeg faktisk er et stort skridt på vejen. For ingen skal være i tvivl om, at vi alle sammen mener, det er bydende nødvendigt, at vi får løst den konflikt, og at det er bydende nødvendigt, at USA også påtager sig et stort ansvar for at få løst konflikten i Mellemøsten.

Jeg vil godt lige understrege over for hr. Per Kaalund, at det med at gå Saddams ærinde – hvis man bruger det udtryk – ikke har noget at gøre med, at jeg mener, at der er noget tilsigtet i det, at nogen *ønsker* at gå Saddam Husseins ærinde. Men jeg mener stadig væk, at det er Saddam Hussein, som kan sidde tilbage og grine i skægget, når han ser, hvordan presset over for ham er aftagende, at han kan vedblive med at lege kispus med verdenssamfundet, at han ikke skal bevise, at han har destrueret de bl.a. 1.000 t kemiske våben, som vi ikke har fået en redegørelse for, og de 6.500 bomber, som vi ikke

har fået nogen redegørelse for, at han kan blive ved og ved og ved.

På trods af at man har vedtaget et hav af resolutioner og nu er nået til et punkt, hvor man flere gange har sagt: Nu må det være stop, og at det skulle være øjeblikkeligt – der står jo »øjeblikkeligt« i 1441 – så er man ikke villig til at handle. Det mener jeg er katastrofalt ...

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Ja tak.

Jens Rohde (V):

... både for FN og for verdenssamfundet som sådan.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Jens Rohde har nu i to timer snakket uden om. Vi har stadig ikke kunnet få noget svar på, hvad det er, Venstre og regeringen vil opnå med denne krig. Hvad skal der til, før Venstre og regeringen mener, man har nået målet?

Jeg håber, hr. Jens Rohde nu vil gå herop og fortælle det, så befolkningen kan få at vide, hvad det er, man vil opnå med at gå i krig, og hvornår man vurderer, man har vundet krigen. Er det, når der er sket en afvæbning? Er det, når Saddam Hussein er afsat? Er det, når man har fået indsat en demokratisk regering eller en ny diktator? Eller er det, når man har fået en føderation?

Kl. 11.15

Vi mangler også at få svar på: Hvad skal der ske med kurderne, og hvad skal der ske med palæstinenserne, ud over at man siger, at man har fået USA til på papiret at tilslutte sig en road map, som Israel overhovedet ikke tager alvorligt?

Hvad skal der til, for at det her går ud over færrest muligt mennesker? Hvad vil man gøre? Hvad vil man gøre for de mange flygtninge, der bliver på grund af krigen? Det mangler vi stadig at få svar på fra hr. Jens Rohde.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Målet er meget klart: Det er en afvæbning af Irak, sådan som det er forlangt i FN's resolutioner gennem årene. Vi er så af den opfattelse, nøjagtig som vores tidligere udenrigsminister gjorde det klart i 1998, at det kræver en meget god portion optimisme for ikke at sige naivitet, hvis